

zpronevěry; dalšího úmyslu, nanejvýš úmyslu ziskuchtivého se nevyhledává. Takto vymezenému pojmu ukrývání ve smyslu § 185 tr. zák. odpovídá rozsudkem zjištěné jednání stěžovatelky; neboť uvaření masa, pocházejícího z ukradeného vepře, pro potřebu pachatele krádeže vedlo a bylo i způsobilým k tomu, by bylo dosaženo cílů, jichž sledování je se shora blíže rozvinutého právního hlediska pojmovým znakem ukrývání jako činnosti, trestné ve smyslu § 185 tr. zák. Při tom je vzhledem k oné úvaze bezpředmětnou námitka zmateční stížnosti, dle níž skutková zjištění samotného rozsudku nenasvědčují tomu, že stěžovatelka ukrývala celého vepře, neboť, jak dovoděno, ve skutečnosti nebyla rozsudkem shledána její trestná činnost v tom, že ukrývala celého vepře, nýbrž pouze v ukrývání masa z něho, předsevzatého jeho uvařením; nemá tudíž významu, tvrdí-li zmateční stížnost — ostatně odchýlně od příslušných skutkových zjištění rozsudkových a tudíž i věcně nesprávně — také v této spojitosti, že nebylo zjištěno, že vepř přinesen byl pachateli krádeže do chalupy, která prý ani není stěžovatelky, za její přítomnosti. Na tom, nedotkla-li se stěžovatelka, jak dále tvrdí zmateční stížnost, vepře, neukryla-li jej a nepřivlastnila-li si z něho ničeho, s hlediska hořejších právních názorů rovněž naprosto nesejde a je konečně právně bezpodstatným i důraz, který klade zmateční stížnost na okolnost, že uvařením onoho kusu masa poskytla stěžovatelka svému synovi pomoci nikoli jako podílníku na krádeži, nýbrž jako pachateli krádeže samotné, nebyvši s ním o poskytnutí této pomoci před činem smluvna. Právě tyto momenty dodávají jednání stěžovatelky ve smyslu § 6 tr. zák. a na rozdíl od případů, které přicházejí v úvahu jako spoluvina ve smyslu § 5 tr. zák., rázu podílnictví na krádeži a zmateční stížnost má mylně za to, že jednání to spadalo nanejvýš pod pojem zločinu dle § 214 tr. zák., u ní vzhledem k ustanovení § 216 tr. zák. beztrestného.

Čís. 935.

Bylo-li hlavní přelíčení o činu jinak porotním počato v době zastavení porot před senátem, nelze po obnovení porot konati odročené líčení před soudem porotním.

Pro otázku, má-li zrušovací soud přikázati věc k novému projednání a rozhodnutí soudu porotnímu či senátu, jest rozhodným zákonný stav v době zrušení původního rozsudku.

(Rozh. ze dne 28. září 1922, Kr II 183/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti soukromého obžalobce do rozsudku zemského trestního jako porotního soudu v Brně ze dne 23. listopadu 1921, jímž byl obžalovaný podle § 334 tr. ř. sprostěn z obžaloby pro přečin proti bezpečnosti cti dle §§ 487, 488, 491 a 493 tr. zák., zrušil napadený rozsudek a vrátil věc zemskému trestnímu jako porotnímu soudu v Brně, by o ní znovu jednal a ji rozhodl. V otázce, o niž tu jde, uvedl

v d ů v o d e c h:

Stěžovatel domáhá se ve zmateční stížnosti, by věc v případě zrušení rozsudku byla přikázána dle zákona ze dne 15. dubna 1920, čís. 268 sb.

z. a n. místo soudu porotního soudu sborovému, a poukazuje na to, že obžalovací spis byl podán v době, kdy působnost porot byla zastavena, že též první líčení o věci konalo se před senátem a že proto druhé hlavní líčení bylo konáno proti zákonu, ač mezitím nařízením ze dne 27. května 1920, čís. 365 sb. z. a n., působnost porot byla obnovena, před soudem porotním. Byť by i tento stěžovatelův názor byl správným se zřetelem na ustanovení §§ 219, 257 tr. ř., §§ 5 a 6 zákona ze dne 15. dubna 1920, čís. 268 sb. z. a n., co se týče fora, před nímž líčení původně se mělo odbývat, přece bylo věc přikázati soudu porotnímu, neboť dle §§ 288 čís. 3, 348 tr. ř. jest ustanoviti nejvyššímu soudu soud, příslušný dle zákona, platícího v době zrušení, a to jest nyní soud porotní. Zrušením rozsudku zrušeno bylo celé řízení od podání žaloby, věc vstupuje nyní opět do období upraveného kapitolou XVII. tr. ř. a líčení, jež nyní ustanoviti dlužno, je líčením novým, nikoliv pokračováním líčení původního.

Čís. 936.

Není »kritisováním platného zákona« ve smyslu § 303 tr. zák., uabádal-li duchovní s kazatelný osadníky, by nepoužili výhod zákona o zajištění půdy drobným pachtýřům. Pojem »kritiky zákona«.

(Rozh. ze dne 29. září 1922, Kr II 770/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost státního zastupitelství v Jihlavě do rozsudku krajského soudu v Jihlavě ze dne 9. září 1921, jímž byl obžalovaný dle § 259 čís. 3 tr. ř. sprostěn z obžaloby pro přečin dle § 303 odstavec druhý tr. zák. (čl. I. zákona ze dne 20. února 1919, čís. 111 sb. z. a n.), mimo jiné z těchto

důvodů:

Po věcné stránce (čís. 9 a) § 281 tr. ř.) uplatňuje zmateční stížnost, že nalézací soud, sprevit obžalovaného, nesprávně vyložil ustanovení § 303 odstavec druhý tr. zák. ve znění shora uvedeného zákona. Zmateční stížnost není odůvodněna. Nalézací soud zjistil, že obžalovaný pronesl jako katolický farář, vykonáváje úřad kazatelský, tyto výroky: 1. »že drobní pachtýři podle světského zákona mají sice na ony pozemky nárok, podle zákona církevního a božího však nikoliv, a že jest jejich povinností jako katolíků, když chtějí míti kněze, jehož příjem pozemky ty tvoří, by se nároků vzdali«; 2. »že drobným pachtýřům se zřetelem na to, že podle zákona božího na farní pozemky nároku nemají, v tom případě, že se nároku toho nevzdají, při zpovědi rozhřešení dáti nemůže«, dále 3. »že kradou se husy, slepice, ba i pole«; 4. »kdo má cizí pozemek na svědomí, nechť ke zpovědi nechodí«, 5. »že dlouholetí pachtýři obdrží 1 m² (pozemků) za cenu sportky, 1 čtverečný sáh za cenu egyptky a 1 míru za cenu krmené husy« — neshledal však v těchto výrociích kritiku platného zákona o zajištění půdy drobným pachtýřům ze dne 27. května 1919, čís. 318 sb. z. a n., nýbrž toliko oprávněné hájení zájmů farního obročí, pouhé vysvětlení zákona toho se stanoviska církve římsko-katolické, spojené s upozorněním na újmu, hrozící farnímu obročí, budou-li